

можахъ да чуя собствения си гласъ. Той бѣше заглушенъ отъ непрекъснатия възторгъ на другитѣ. Но изведнажъ стадионътъ заглъхна. Стана

нѣкакво чудо. Всички произнасяха вече името „българъ“.

Синьото небе, което единствено даваше успокоение на смутения ми духъ, сега като че ли се разкъса и азъ видѣхъ нашата страна, дето всички бѣха обърнали погледъ къмъ твоя подвигъ.

Бѣгай, Камене, и по-високо дигай задния кракъ! Едни сваляха препятствията, други ги засегнаха. Само ти и още други двама бѣгате и прескачате високо препятствията. Господи, кога ще се свършатъ десеттѣ препятствия, а вие преминавате едва третото.

Бързай, родний атлете! Сега ми се струва, че ти не бѣгашъ, а летишъ съ другитѣ двама. Вие не стѣпате на земята. Като че ли две здрави